

Hur prins Siddharta blev Buddha

En mycket konstig dröm

En natt, i ett land som nu kallas Nepal, satte sig en kvinna plötsligt rakt upp i sin säng. Det var drottning Maya, kung Suddhodanas hustru, och hon vaknade i samma ögonblick.

‘Jag har haft en sådan konstig dröm’, sa hon till sin man. ‘Jag drömde att en praktfull ung elefant med betar av guld kom in i mitt rum. Och det lyste om honom. Jag har aldrig sett något vackrare. Han kom närmre och närmre, men jag var inte rädd.’

‘Oj då’, sa kung Suddhodana.

‘Men det hände ännu märkligare saker’, sa hans hustru. ‘Elefanten stod bredvid vår säng. Han tryckte sig försiktigt mot min högra sida. Och plötsligt var det som om han försvann in i mig. Jag fick en mycket speciell känsla. Jag känner mig varm och lycklig inombords.’

Kung Suddhodana hoppade till. ‘Jag vill veta mera om det här’, sa han upphetsad. Han hade fattat att det här var en dröm med ett speciellt budskap, men vilket? Därför kallade kungen till sig ett antal visa män som skulle tyda drömmen. Dessa män hade en speciell talang att göra sådant. De fick ofta sådana uppdrag.

Maya berättade sin dröm än en gång. Hon försökte göra det så noggrant som möjligt. För i drömmar som innehåller ett budskap kan detaljerna ha stor betydelse.

De visa männen strålade av glädje när de hörde hennes berättelse.

‘Ni ska få en son’, sa en av männen stolt. ‘En mycket speciell son, för han kommer att bli en stor ledare.’

Så småningom förstod kungaparet nyheten. De skulle få ett barn. Ett speciellt barn. Ett barn som skulle komma att bli en stor ledare.

Suddhodana såg mycket glad och hedrad ut. Han tänkte genast att hans son skulle få ett stort kungarike och bli hövding över en massa människor. Och att hans son skulle bli rik och berömd.

Men de visa männen anade vad han tänkte och sa: ‘Det finns också ett annat sätt som man kan bli ledare för folket på, kung Suddhodana.’

'Hur då?', frågade kungen förvånat.

'Det kan vara så att er son blir kung över vishet och kunskap.'

'Kung över vishet och kunskap?'

'Ja', sa de visa männen. 'En sorts lärare, men en mycket betydelsefull. En lärare som kan visa människorna hur de kan bli lyckliga och hur de kan bli av med sina sorger och bekymmer.'

Drottning Maya och kung Suddhodana blev alldeles tysta när de hörde detta. Deras son, en betydelsefull lärare?

Men de visa männen var ännu inte färdiga. 'Men innan han kan lära människorna saker och ting, måste han själv också lära sig en massa saker. Därför måste han först bli munk.'

Nu snurrade det runt i huvudet på kung Suddhodana. 'Vad då, bli munk? En munk är ju utfattig! Han sysslar ju bara med att be hela dagarna i sin ensamhet. Det är helt enkelt inte möjligt. Det är min son, en kungason, ni talar om. Ni ser ju hur rik jag är och hur mycket mitt folk älskar mig. Allt jag har kommer min son att arva en vacker dag. Han kan bo i lyxiga slott, äta gott, få dyrbara gåvor. Jag kan lära honom att bli ännu rikare och ännu mer berömd. Varför skulle han vilja bli munk? Det fattar jag inte!'

De visa männen sa: 'Det är just alla rikedomar och all makt som han måste avstå ifrån, om han ska kunna lära människorna att finna den sanna lyckan.'

'Vad då? Den sanna lyckan?', skrek kung Suddhodana. Han bör-

buddism

jade bli riktigt arg. 'Vill ni påstå att jag som kung i mitt eget land inte skulle vara lycklig på riktigt? Har ni någon gång sett mitt frukostbord, mina kläder och mina hästar? Jag har allt och det är just det som gör mig lycklig!', sa han rasande. 'Bli munk? Det blir inget av den saken! Jag ska själv se till att min son blir en fantastisk kung. Lägga de orden på minnet!'

Det var en gång tolv bröder
(men bara en hade en vacker mantel)

Jakob gifte sig med två kvinnor: med Lea och med Rakel. Lea och Rakel var systrar. Egentligen ville Jakob bara gifta sig med Rakel. Han var mest förtjust i henne. Men flickornas pappa hade ordnat det så att Jakob först gifte sig med Lea, utan att han fattade det. Lea råkade ju vara den äldsta, så pappan ansåg att hon var den som skulle gifta sig först. Jakob tyckte att pappan hade spelat honom ett fult spratt. Men han struntade i att bråka, bara för att få gifta sig med Rakel ett par år senare.

Jakob fick många barn, men inte med Rakel. Kvinnan, som han älskade så mycket, förblev till sin stora sorg barnlös i många år.

'Gud, skänk mig ett barn,' bad hon kväll efter kväll. 'Ett enda räcker, käre Gud.'

Och hon blev bönhörd! Rakel fick en son, Jakobs elfte son. De kallade honom Josef. Sen fick hon ytterligare en son: Benjamin.

Jakob var mycket förtjust i Josef och visade det öppet. Jakobs andra söner tyckte att det var orättvist och blev allt mer avundsjuka på sin yngste bror. Det verkade som om Jakob inte märkte detta. Han gjorde saken bara värre genom att favorisera sin yngste son.

'Titta vad jag har låtit göra till dig!', sa han en dag. Han gav Josef en mycket vacker, färggrann mantel. Och det samtidigt som hans

judendom

andra söner fick nöja sig med enkla, tråkiga arbetskläder!

Josefs bröder hatade honom mer och mer för varje dag som gick. Om någon av dem råkade göra något som inte var bra, skvallrade Josef genast för Jakob. Därför var Josef inte speciellt omtyckt. 'Den skenheliga rackaren,' viskade de andra bakom ryggen på honom.

Men riktigt illa blev det först när Josef började berätta om drömmar som han haft.

'Jag drömde att solen, månen och elva stjärnor bugade inför mig', sa han en morgon.

'Naturligtvis!', sa bröderna hånfullt. Elva stjärnor, elva bröder. De skulle alltså tvingas buga för honom. Viktigpetter! Snorvalp!

En dag bad Jakob Josef gå och kolla om allt var okej med bröderna ute på åkern.

'Där kommer han, mallgrodan!', sa en av bröderna när han såg honom komma.

'Jag hatar honom', sa den andre.

'Bra om han aldrig hade blivit född', sa den tredje.

Bröderna tittade på varandra. De skulle naturligtvis... Hmm... Så blev det tyst.

Då sa den ena: 'Jag tycker att vi ska slå ihjäl honom. Röja honom ur vägen. Och till far säger vi helt enkelt att han blivit attackerad av ett rovdjur. Han behöver aldrig få veta sanningen.'

'Nej, nej', sa Ruben (Reoveen), den äldste brodern. 'Så kan vi inte göra! Jag vet något bättre. Låt oss kasta ner honom i brunnen där. Så får vi se vad vi gör med honom sen.' Men i hemlighet tänkte han: När det blir mörkt så hjälper jag Josef upp ur brunnen så att han kan fly.

Bröderna gick med på det.

'Ta hit din mantel först, grabben', sa den ene. Och två andra

lyfte upp honom och sänkte ner honom i brunnen. Så! Nu var de av med den odägan.

Strax därefter passerade en grupp handelsmän på väg till Egypten.

'Varför tar vi inte och säljer Josef?', föreslog en av bröderna. 'Då blir vi av med honom och dessutom tjänar vi lite pengar!'

Det var ett utmärkt förslag, tyckte de andra. De drog upp Josef ur brunnen och pekade på hans armar och ben. 'Stark', gestikulerade de till köpmännen. 'Och frisk.'

Handelsmännen förstod gott och väl vad de menade. De erbjöd tjugo silvermynt för grabben.

Sagt och gjort!

Och så var Josef, fastbunden som slav, på väg till det fjärran Egypten.

Ruben var helt ovetande om vad som hände. Han hade slagit sig ner en bit längre bort, eftersom han mätte illa av brödernas uppförande. Vad hade det tagit åt dem? Han skulle befria Josef så fort som han kunde. Men när han hörde brödernas jubel och såg hur de kastade hans mantel mellan sig, gick han tillbaka till dem.

'Vad är det som är så roligt?', frågade han.

Bröderna berättade att de precis hade sålt Josef. 'Smart, va? Nu har vi åtminstone inte något blod på våra händer!'

Ruben kastade sig på marken och grät hejdlöst. Vad skulle de nu säga till sin far?

judendom

Men det visste de andra. De hällde getblod på manteln och gav den till Jakob.

Jakob förstod vad som hade hänt. Hans älsklingsson hade blivit överfallen av ett rovdjur.

'Nej!', grät han. 'Inte min Josef!' Han var otröstlig.

Och Josef? Han var på väg till faraos palats. Faraos kung i Egypten. Där skulle han bli hjälpredda till en man som arbetade vid kungens hov, en man vid namn Potifar. Men det visste inte Josef, där han gick fastbunden bakom en kamel i den brännande solen...

